

MARTTI LUTHER

Julkinen kihlaus

(1 Moos. 24:35-44 johdosta)

Sitten on tällä merkitystä sen käsitksemme vahvistamiseksi, että ei ole sallittava salaisia kihlauksia, joilla ties kuka tuulihattu viekoittelee kunniallisilta vanhemmilta heidän poikansa tai tyttärensä. Siksi minä taistelen kaikin voimin tätä Perkeleen petosta vastaan. Onhan Pyhä Henki tässä kohdassa niin tunnollisesti ilmaissut edellyttävänsä vanhempien, samoin myös sulhasen ja morsiamen omaa tahtoa ja yksimielisyyttä.

Sitten on tämä Iisakin ylistys sijoitettu tähän siitä syystä, että kaikki asianhaarat kerättäisiin yhteen: että tytön ajatukset saataisiin selville, ettei katsottaisi hänen pakosta menevän vaimoksi, vastoin omaa tahtoansa. Palvelija kertoo, että Iisak on kunnan nuori mies ja vanhemmat hurskaita; usko ja oikea opetus vallitsevat koko perheessä. — — —

Eikö siis petos pura salaista kihlausta, milloin joku petturi varkain minulta riistää tyttären vastoin minun tahtooni ja tietämättäni? On siis välttämättöntä, jotta varustauduttaisiin moisiin

juoniin ja petokseen, todeta molemminpuolinen vanhempien suostumus, molemminpuolinen henkilöiden, sulhasen ja morsiamen tuntemus. Vain näin menetellen voi avioliitto olla lainvoimainen ja vahvistettu eikä sitä ole pakko purkaa minkään asianhaaran tai erehdyksen tähden.

Näin ollen on tuomittava varkain solmitut kihlaukset, jotka ovat kuin hirviö, joka synnyttää loppumattomasti onnettomuuksia. Mutta sitä varten, että voimme pitää varamme kaikkia näitä onnettomuuksia vastaan, on Jumala osoittanut oivallisen järjestyksen, nimittäin sen, että avioliitot solmitaan vanhempien, sulhasen ja morsiamen yhteisellä päätöksellä yksimielisesti. Siitä, etteivät vanhemmat saa väärinkäyttää heille kuuluvaa oikeutta eivätkä kohdistaa mielivaltaa lapsiin, olen jo edellä huomauttanut.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 445-446. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen

Muuttumaton vai muuttuva oppi?

Kun luterilaiset seurakunnat syntyivät, niiden perustana oli yhteinen ja muuttumaton tunnustautuminen oppiin. Tämä asia on lausuttu mm. seuraavalla tavalla: “Kirkon perusteellisen ja pysyvän yksimielisyyden edellytyksenä on ennen kaikkea se, että sillä on lyhyt, yksimielisesti hyväksytty, määritelty ohje, johon Jumalan sanasta pääpiirteittäin on koottu se yleinen oppi, johon tosikristilliset seurakunnat tunnustautuvat.” (Yksimielisyyden ohje, täydellinen selitys, 1)

Tällainen oppiin tunnustautuminen perustuu Raamattuun pitäytymiselle. Sen vuoksi sanotaan, että oppi on koottu Jumalan sanasta. Oppi ei siis tarkoita sitä, että Raamattuun lisättäisiin jotain tai että siitä otetaan jokin pois. Kysymys on Raamatun ilmoittaman opin esittämisestä ja siihen pitäytymisestä. Vanhimpia tällaisia esityksiä ovat kolme pääuskontunnustusta. 1500-luvulla syntyneet luterilaiset tunnustuskirjat esittävät ja laajemmin selittävät niiden sisältämän opin.

Käsitys siitä, että oppi on muuttumaton ja siihen on sellaisenaan pitäydyttävä, oli uskonpuhdistuksen yksi luovuttamaton lähtökohta. Tätä periaatetta seurasivat aikanaan syntyneet luterilaiset seurakunnat ja kirkot. Samalla tiellä on omien seurakuntiemme ja kirkkomme kuljettava.

Elämme aikaa, jolloin opin muuttumattomuus ja ykseys kuulostavat monen mielestä aivan vierailta asioilta. Piispojen suusta kuulemme, että kirkon tulee olla moniääninen ja täytyy sopia toimintatavoista, joiden mukaan eri oppeja tunnustavat voisivat toimia samassa kirkollisessa yhteydessä. Puolitoista vuosikymmentä sitten kansankirkko solmi kirkollisen yhteyden Anglikaanisen kirkon kanssa, jonka oppi ei ole luterilainen.

Tällaiset asiat ovat Raamattuun perustuvalla luterilaisella tunnustuksella aivan vieraita ja mahdottomia. Ainakin joidenkin tämänkaltaisten

ilmiöiden takana on ajatus siitä, että halutaan jakaa Jumalan sanan ilmoittamia asioita muuttumattoman opin ja muuttuvan rakkauden ryhmiin. Paljolti tällä perusteella aikanaan hyväksyttiin naisten toimiminen pastorin virassa. Mahdollinen homoseksuaalisuuden kasvava hyväksyminen pohjautuu samanlaiseen ajatteluun. Tässä tapahtuu kuitenkin virhe. Jumala on luonut ihmisen mieheksi ja naiseksi (1 Moos. 1:27). Se, ettei naisen pidä toimia pastorin virassa, perustuu luomiseen ja lankeemukseen (1 Tim. 2:13,14). Nämä perusteet eivät ajan myötä muutu.

On tosin huomattava, että joissain tilanteissa rakkauden toteuttaminen vaatii erilaisia asioita kuin toisissa. Esimerkiksi lähimmäisen kunnian puolustaminen voi joskus vaatia vaikenemista, joskus lujaa asioihin puuttamista. Kuitenkaan velvollisuus varjella lähimmäisen kunniaa ei muutu.

Uskonpuhdistaja Martti Luther teki eron opissa ja elämässä erehtymisen välillä. Elämässä erehtyminen on synnin tähden väistämätöntä ja paljon vähemmän haitallista kuin opissa erehtyminen. Elämässä erehtyminen voidaan korjata Jumalan sanan oikean opin avulla. Tuon opin keskuksena on Kristus ja hänessä tullut syntien anteeksiantamus. Pahoihinkin synteihin langenneilla on Vapahtaja ja varma armolupaus hänen nimessään.

Suuri onnettomuus sen sijaan tulee siitä, jos ajatellaan, ettei elämässä erehtymistä olisikaan ja kaikki muka olisi sallittua. Näin evankeliumia ei osata kaivata ja opin oikeellisuus ja puhtaus vaikuttaa yhdentekevältä. Voi olla, että tällainen ajatustapa on aikamme suurimpia harhakäsityksiä.

Oikea tie alkaneena vuonna 2011 on sama kuin ennenkin: Jumalan sana on horjumaton totuus. Siitä otettu oikea oppi on seurakunnan ja yksityisen kristityn turva. Opin keskuksena on syntien anteeksiantamus Kristuksen armotyön tähden. Hänen sanansa osoittaa muuttumattoman tien iankaikkiseen elämään.

Kimmo Närhi

Seuratkaa apostolien opetusta

*Kahdentenkymmenentenä kolmantena Pyhän Kolmi-
ykseyden päivän jälkeisenä sunnuntaina. Epistolateksti.*

“Olkaa minun seuraajiani, veljet, ja katselkaa niitä, jotka näin vaeltavat, niin kuin me olemme teille esikuvana. Sillä monet, joista usein olen sen teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina; heidän loppunsa on kadotus, vatsa on heidän jumalansa, heidän kunnianaan on heidän häpeänsä, ja maallisiin on heidän mielensä. Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi, joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkauteensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi. Sen tähden, rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun iloni ja kruununi, seisokaa näin Herrassa lujina, rakkaat!” (Fil. 3:17-21)

Kun Pyhä Raamattu puhuu meille kristityn vaeltamisesta, se tarkoittaa uskovan kulkua täällä ajassa kohti taivaan kirkkautta. Vaikka se tie, jota uskova kulkee, on kaita, niin ne asiat, joissa on seisottava lujina, ovat laajoja ja kaiken kattavia. Katsokaamme nyt, mihin apostoli meitä kehottaa, kun hän sanoo: “Olkaa minun seuraajiani.” ja lisää vielä: “Seisokaa näin lujina Herrassa, rakkaat!”

Lujina uskossa

Paavalin kulkeminen taivaan tiellä alkoi hänen kääntymyksestään ja siitä, kun hänet kastettiin ja hänen syntinsä pyyhittiin pois. Ensimmäinen ja aivan perustava asia on siis se, että olemme kääntyneet epäuskosta uskoon ja että meidät on pyhässä kasteessa liitetty Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen yhteyteen. Vaikka eläisimme ja kilvoittelisimme miten vilpittömästi tahansa, mutta emme uskoisi syntejämme anteeksiannetuiksi Kristuksen sovitustyön tähden, emme olisi matkalla kohti taivaan kirkkautta, vaan kohti ikuista pimeyttä ja tuskaa. Tarvitsemme Välimiehen, syntien sovittajan. Raamattu sanoo selvästi Jeesuksesta: “Ei ole pelastusta yhdesäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12). Se myös sanoo: “... ei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista.” (Room. 3:20.) Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: “Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee.” Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska “vanhurskas on elävä

uskosta.” (Gal. 3:10–11.) Jos siis kuvittelet jotenkin omassa varassasi ilman Välimiestä selviytyväsi pyhän Jumalan edessä, olet pahassa, kadottavassa harhassa. Ihminen voi pelastua vain armosta, vain lahjana, vain Kristuksen tähden, vain uskon kautta häneen.

Tällaisessa uskossa apostoli Paavali vaelsi. Siinä hän oli varma pelastumisestaan ja pääsemisestään osalliseksi pyhien autuudesta ja kirkkaudesta taivaassa. Tällaisessa uskossa hän kehottaa sinua pysymään lujana ja katsomaan, ettet siitä horjahda pois (Kol. 1:23). Kristityn taivastoivo on luja ja varma, koska sillä on lujat, pettämättömät perustukset. Onhan Kristuksen lunastustyö valmis ja loppullinen. Hän on sovittanut katkeralla kärsimisellään ja kuolemallaan koko maailman synnit ja Jumala on sen hyväksynyt herättämällä Poikansa kuolleista. Kristuksen sovitustyötä ei voi mikään perua, ei myöskään sitä, että Jumala sen nojalla vanhurskautti maailman Kristuksessa herättämällä hänet kuolleista. Kukaan ei voi viedä Jeesusta takaisin hautaan eikä perua Jumalan vanhurskauttamispäätöstä. Huomaa, ettei usko pelasta uskon itsensä tähden, vaan Jeesuksen Kristuksen, Välimiehen, tähden, johon se turvautuu. Silloin heikkokin usko pelastaa, koska se kohdistuu Jeesukseen ja omistaa hänen toimittamansa peruuttamattoman syntien sovittamisen.

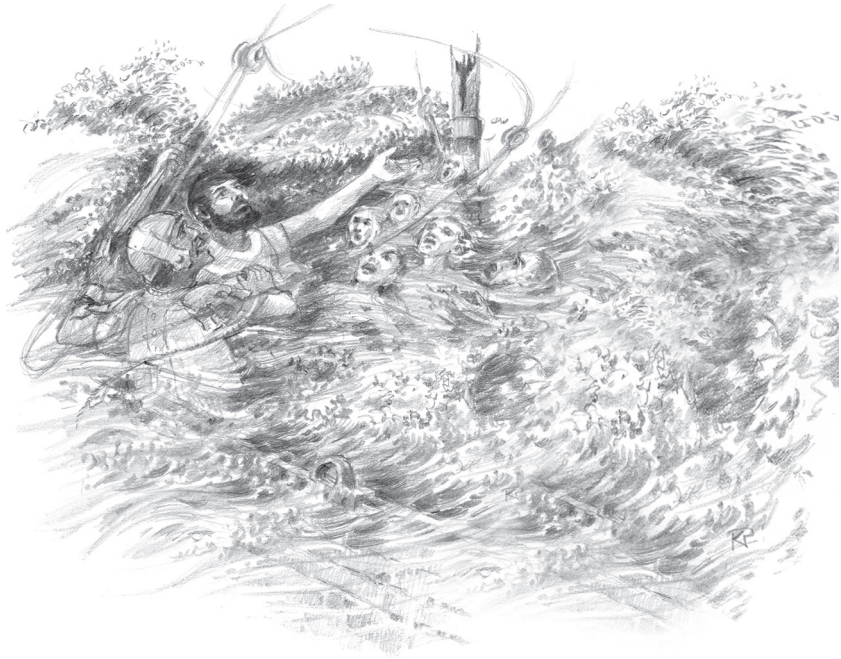
Kristusta apostoli julisti kaikessa maailmassa evankeliumia häpeämättä. Ristiinnaulitseminen oli häpeärangaistus Rooman valtakunnassa, niin ettei

Rooman kansalaisia rangaistu ristiinnaulitsemalla, vaan sikäli kuin he joutuivat kuolemanrangaistuksen alaisiksi, heidät tapettiin miekalla. Kuitenkin Paavali saarnasi ristiinnaulittua Kristusta, ja se sanoma synnytti kristillisiä seurakuntia Jerusalemissa Illyriaan, Kreikan pohjoispuolelle asti lyhyessä ajassa.

Mekin kutsumme ristin saarnalla kaikkia uskomaan Jeesukseen. Siinä on lohdutus lain syytöksiä vastaan. Se on voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi. Se antaa ihanan rauhan tunnellesi. Jos olet ollutkin ristin vihollinen tai koko asian suhteen välinpitämätön, se tekee sinusta ristin ystävän. Se tekee sinusta Paavalin uskon seuraajan.

Ole vain luja tässä asiassa. Kiinnitä katseesi hellittämättä Kristukseen Golgatan ristillä ja usko. Sano sydämessäsi: “Minun tähteni, minun autuuteni tähden. Hän on lunastajani, Herrani ja Jumalani, johon minä panen turvani.”

Kristukseen ristiin katsomalla ja Jeesukseen uskoen Paavali sai voimaa kestää oman aikansa oloissa. Lähtöään odottaen hän saattoi riemuja ja sanoa: “Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on jo tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat.” (2 Tim. 3:6–8.) Kristus on antava sinullekin voimaa kestää.

Lujina Jumalan sanassa, opissa ja tunnustuksessa

Kristittyjen asiana on seurata Her-
raa Kristusta ja hänen apostolejaan
myös opissa. Paavali sanoi: "Mutta sen
minä sinulle tunnustan, että minä sitä
tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat,
niin palvelen isieni Jumalaa, että minä
uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna
laissa ja profetoissa." (Apt. 24:14).
Roomalaisille hän kirjoitti: "Mutta ki-
itos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte

synnin palvelijoita, nyt olette tulleet
sydämeštänne kuuliaisiksi sille opin
muodolle, jonka johtoon te olette an-
netut." Hän iloitsi siitä, että Rooman
kristityt olivat sydämeštään kuuliais-
ia apostolisen opin selvälle, kiinteälle ja
lopulliselle muodolle. He eivät horju-
neet opissa, vaan pitivät siitä kiinni.

Kristillisellä uskolla on selkeä si-
sältö. Kun kaikkina aikoina ja erityi-
sesti viimeisinä aikoina monet harhat
pyrkivät viemään uskovat pois omalta

heille annetulta lujalta perustalta, on ensiarvoisen tärkeää pitää kiinni Raamatun sanasta ja pysyä sen opissa. Tämä on yksi, luovuttamaton osa kristillistä vaellusta ja kulkemista oikealla kaidalla tiellä ja uskovien isien Jumalan palvelua. Siksi haluamme olla tunnustuksesta kiinni pitäviä luterilaisia ja jatkaa uskonpuhdistuksen esiintuomassa puhtaassa opissa.

Nykyajan epäuskoisten viha on pitkään suuntautunut Jumalan sananoppiin. Sitä halveksitaan, sitä rienataan, sitä väaristellään. Maailmallisen kristillisyyden menettelyä on sanottu ”paoksi opista”. Se on ollut myös pakoa tunnustuksesta. Sen hedelmät ovat nyt karkeina ja tavattoman laajoina näkyvissä. Pako opista on synnyttänyt Raamatun vastaisen tiukkapipoisuuden. Se on saattanut uskovat vaikeaan, ristinalaiseen asemaan. Se on turmellut monet kirkot, hävittänyt suolan niiden julistuksesta ja saattanut yhteiskunnan mätänemistilaan.

Mutta kestä sinä! Ole luja Jumalan sanassa! Ole luja tunnustuksessa! Ole luja opissa!

On toinenkin tie, maailmaan mukautumisen tie. Siitä tekstimme sanoo: ”Sillä monet, joista usein olen sen teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina; heidän loppunsa on kadotus, vatsa on heidän jumalansa, heidän kunnianaan on heidän häpeänsä, ja maallisiin on heidän mielensä.” Se on enemmistön tie. Sen loppu on kadotus. Mutta samaistu sinä siihen joukkoon, joka tunnustaa Herraansa Sanassa pysyen!

Lujina toivossa

Olisi aivan masentavaa olla kristitty ilman toivoa. Jumala on kuitenkin pitänyt hyvän huolen lapsistaan ja varustanut heidät lujalla toivolla, niin että he voivat vaeltaa kohden toivonsa täyttymistä iloisin, rohkein mielin. Paavali lausuu siitä tekstissämme: ”Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi, joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.”

Tämä maailma kulkee kohti lopullista tuhoansa. Sitä edeltävät monet rappeutumisilmiöt. Maapallo käy yhä vaikeammin asuttavaksi. On ongelmia, jotka koskevat kivikuntaa, kasvikuntaa, eläinkuntaa ja ihmiskuntaa, siis luontoa, sekä kuollutta että elävää. On ongelmia, jotka koskevat ihmiskunnan eettistä ja moraalista tilaa ja omaantuntoon kirjoitetun yleisen siveys- ja moraalilain käsittämistä ja noudattamista. On ongelmia, jotka koskevat Jumalan asettamia järjestyksiä, kuten avioliittoa, kotia, perhettä, yhteiskuntaa, sen lainsäädäntöä ja esivaltaa, kansojen keskinäisiä suhteita ja kansainvälistä oikeutta. On ongelmia, jotka koskevat ulkonaista kristillistä kirkkoa, sen perusteita, luonnetta, julistusta, opin puhtautta ja tunnustuksessa pysymistä sekä sen jäsenten uskoa ja elämää. Tämä kaikki rappeutuu kiihtyvällä vauhdilla ja tekee kaikkien elämän vaikeaksi. Erityisesti uskovat kokevat sen vuoksi suurta ahdistusta. Tämä kaikki on Raamatussa ennustettu.

Kaiken tämän mullistuksen, sekasorron ja rappion keskellä saamme säilyttää kristillisen toivomme, joka auttaa meitä kestämaan. Apostoli kiinnittää huomionsa siihen, että ”meillä on yhdyskuntamme taivaassa”. Rappeutuvan maailman keskellä nämä ajalliset yhdyskuntamme ovat mitä ovat, ja kristityt ovat niiden tähden hyvin murheellisia. Yleistyvän itsekkyyden ja moraalittomuuden keskellä saamme muistaa, että meillä on yhdyskuntamme taivaassa. Siinä on sellainen yhteiselämän järjestysmuoto ja kaikinpuolinen sisältö, jossa toteutuvat Jumalan tahto, rakkaus ja vanhurskaus. Siinä Kristus on kuninkaana ja jokainen tunnustaa, että hän on Herra. Siellä olemme Jumalan kansa ja hallitsemme yhdessä Kristuksen kanssa iankaikkisessa autuudessa ja kirkkaudessa antaen kunnian Jumalalle. Siellä teurastettu Jumalan Karitsa saa eheän kiitoksen työstänsä kansansa sydämissä ja suun tunnustuksessa. Siellä ei ole mitään puutetta ja kaikki on uutta, Jumalan Hengen ja kirkkauden läpituokemaa.

Kun Kristus saapuu viimeisenä päivänä täydessä, jumalallisessa kirkkaudessaan ja valtasuuruudessaan, toteutuu toivomme. Uskossa pois nukuneiden kuollut, maaton ruumis herätetään ja nostetaan haudasta sillä voimalla, jolla Herra voi tehdä kaiken itsellensä alamaiseksi. Jos uskomme Kristuksen kaikkivaltiuteen, meillä ei ole vaikeutta uskoa ruumiin ylösnousemiseen. Hän, joka on luonut ja johdattaa avaruuden lukemattomat tähtijoukot, voi myös koota pienen ihmisen sieltä, missä ikinä hänen jään-

teitään vielä jotenkin onkin, ja asettaa hänet elävänä eteensä. Herralle mikään ei ole mahdotonta.

Kun Kristus tulee, epäuskoinen maailma heti tajuaa, että Raamattu oli totta ja että nyt tapahtuu kaikki juuri niin kuin oli kirjoitettu. Siksi Kristuksen kunniakas ilmestyminen on oleva kauhistuttava hetki Kristuksen vastustajille. He tietävät hävinneensä taistelun, jota he luulivat voitollisesti käyneensä.

Sen sijaan ne, joiden turva oli Kristuksessa, puetaan näkemisessä täydelliseen Kristuksen vanhurskauteen, autuuteen, riemuun ja kirkkauteen. Kaikki pelko, arkuus ja epävarmuus on pyyhitty pois. He saavat astua Kristuksen eteen täysin turvallisina ja kuulla hänen kutsunsa taivaalliselle hääaterialle. He ovat Jumalan kansa, hänen Kirkkonsa ja hänen valtakuntansa sinä päivänä ja iankaikkisesti.

Muistamme Raamatun sanaa: ”Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois... evankeliumin toivosta” (Fil. 3:21–23).

Kehotamme toinen toistamme: Pysykää lujina uskossa! Pysykää lujina Sanassa! Pysykää lujina toivossa!

Markku Särelä

Lahden uskonpuhdistusjuhlassa
5.11.2010. Virret VK 1938: 125; 416;
128; 129; 170.

Herran sanojen kuulemisen nälkä

Luterilainen n:o 12/1965, s. 153,154. Uudenvuoden saarna

Aamos 8:11,12.

"Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä."

Ajattellessansa uutta vuotta ihmiset osaavat pelätä monia asioita. Kuka pelkää atomisodan syttymistä, kuka työpaikan menettämistä, kuka sairauden uhriksi joutumista. Mutta on eräs asia, jota ei monikaan näytä pelkäävän, nimittäin "Herran sanojen kuulemisen nälkää". Tämä käy ilmi siitä, että suuri osa kansastamme ei käy lainkaan Sanaa kuulemassa, monet vain silloin tällöin. Raamattutunneille on vaikeaa saada osanottajia. Asia on myös yleensä niin, että se joka ei tunne tarvetta käydä Sanaa kuulemassa, ei myöskään tutki sitä kotonaan.

Koska asia näin on, tekstimme liepee sopiva mietiskelyn aiheeksi meille aloittaessamme uutta vuotta. Siinä varoitetaan meitä laiminlyömästä Herran Sanan kuulemista, ettei meitä kohtaisi "Herran sanojen kuulemisen nälkä".

Tekstimme kirjoittaja on Aamos, karjapaimen, joka sai Jumalalta kutsun toimia Israelissa profeettana noin 750

vuotta ennen Kristusta. Israel oli hyljännyt Jumalan Sanan ja kääntynyt epäjumaliensa puoleen. Amoksen päätehtävänä oli nuhdella heitä ja varoittaa heitä tulevasta tuomiosta, että he katuisivat syntejään ja kääntyisivät jälleen Jumalan puoleen. Tätä tehtävää Aamos hoitaa kirjoittaessaan tekstimme sanat. Hän sanoo israelilaisille, mikä on oleva seuraus, jos Jumalan Sana jatkuvasti hylätään! Se otetaan pois, tulee Herran sanojen kuulemisen nälkä, joka on paljon hirvittävämpi kuin leivän nälkä ja veden jano.

Kuten jo mainitsimme, meitä tahtoo vaivata sama synty kuin vaivasi israelilaisia. Ruokaa on, mutta puuttuu hengellinen ruokahalu. Näiden tekstimme sanojen kautta Jumala tahtoo meitäkin muistuttaa siitä, mikä voi olla seurauksena, jos jatkuvasti hylkäämme hänen Sanansa. Meitäkin voi kohdata hänen sanojensa kuulemisen nälkä.

Jumala voi toteuttaa tämän uhkauksensa monella tavalla. Voi käydä niin, että Sanan julistaminen ja käyttäminen kerta kaikkiaan kielletään maassamme, kuten on monissa maissa tapahtunut kautta aikojen. Voi käydä niin, että Sanaa saadaan julistaa, mutta ei löydy oikeita julistajia, sellaisia, jotka julistaisivat lakia ja evankeliumia ja oikein erottaisivat ne toisistaan. Tai voi

käydä niin, että ymmärrys otetaan pois. Kun näin käy, silloin on tullut Herran sanojen kuulemisen nälkä.

Kuvatessaan meille, kuinka hirvitävää päivää se, jolloin Herran Sanaa ei enää löydy, profeetta sanoo: "Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta etelään, he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä." Kun Herran Sana on otettu pois, silloin on ihminen menettänyt kalleimman aarteensa. Hän on menettänyt ainoan "kasvattajan Kristukseen", ainoan pelastuksen lähteen, ainoan Jumalalle kelpaavan elämän ohjeen. Hänellä ei silloin ole mitään, mikä voisi poistaa sydämestä kuoleman pelkoa ja tuoda sinne todellista rauhaa. Sydämessä on vain levottomuutta ja pelkoa. Sielu etsii rauhaa, mutta rauhaa ei löydy, tai tulee paatuminen ja sielu vaipuu väärään rauhaan. Lopullinen seuraus on iankaikkinen kuolema.

Näin käy kun Herran Sana otetaan pois, sillä ainoastaan tämän Sanan kautta voi syntisestä tulla Jumalan rakas lapsi ja taivaan perillinen, joka jo täällä ajassa nauttii sydämen ja oman tunnon rauhaa. Sana — Raamatun Sana — on se väline, jota Jumala käyttää saattaessansa syntisiä katoituksen tieltä taivaan tielle ja säilyttäessään heitä tällä taivaan tiellä.

Hän käyttää ensinnäkin **lain sanaa**. Apostoli Paavali sanoo laista, että se on "tullut meille kasvattajaksi Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme". (Gal. 3:23) Hän tarkoittaa, että Kristus, syntisten pelastaja, ei kelpaa ainoallekaan, jos ei laki saa ensin murskata hänessä olevia itsevanhurskauden muureja ja vakuuttaa hänelle, että hän on synneillensä ansainnut Jumalan iankaikkisen rangaistuksen ja on siis itsessään kadotettu syntinen. Mutta Kristuksen omat tarvitsevat myös lain sanaa. He tarvitsevat sitä vanhan ihmisen puolesta, sillä tämä heissä oleva vanha ihminen ei tässä elämässä koskaan tule hurskaaksi, vaan pysyy luonteeltaan vihamielisenä Jumalaa kohtaan. Kristityt tarvitsevat lakia myös sen tähden, että he ovat vanhan ihmisen puolesta taipuvaisia erehtymään niistä teoista, mitä Jumala tahtoo heidän tekevän. Heidän on siis jatkuvasti opittava Jumalan laista, mikä Jumalan tahto heihin nähden on.

Saattaessansa syntisiä taivaan tielle ja säilyttäessään heitä tällä tiellä Jumala myös käyttää **evankeliumin sanaa**, sillä lain sana ei voi sinänsä pelastaa eikä uskossa säilyttää. Evankeliumin sanasta tulee voima. Kuten apostoli Paavali sanoo: "Se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle

pelastukseksi.” (Room. 1:16) Siitä uskovainen saa myös voiman elää Jumalan tahdon mukaan. Tämä evankeliumin sana, että Jumala on Poikansa Jeesuksen sovintotyön tähden sydämessänsä antanut koko maailman synnit anteeksi. Tämä sana on synnin hädässä olevalle lääke, joka parantaa. Se tuo syntisen sydämeen varmuuden, että hänen syntivelkansa on täysin maksettu ja että taivaan portit ovat hänelle avatut. Ja kun syntisellä on tämä varmuus eli usko, on hänellä päällensä Jeesuksen vanhurskauden puku ja näin ollen hän on taivaskelpoinen Jumalan silmissä.

Ottakaamme, ystävät, vaarin näistä profeetta Amoksen sanoista. Jumala puhuu meillekin niiden kautta. Sananjulistajille hän tahtoo sanoa: Saarnatkaa lakini. Älkää typistäkö sitä, älkääkö lieventäkö sen kirpeyttä. Julistakaa evankeliumia. Älkää poistako siitä sen suloutta. Tehkää näin, ettei teiltä otettaisi pois julistamisen taitoa. **Meille kaikille** hän tahtoo sanoa: Älkää laiminlyökö Sanan kuulemista. Teillä on vielä tilaisuus kuulla

oikeatakin lain ja evankeliumin julistusta. Vielä saatte kuulla Siinain sanoman, joka säilyttää teidät synnin tunnossa niin että evankeliumi teille kelpaa. Ja vielä saatte myös kuulla Siionin sanoman, joka lohduttaa, virvoittaa ja vahvistaa. Mutta jos tahallanne hylkäätte Sanani, voi käydä niin, että jo tämän tulevan vuoden aikana teitä kohtaa Herran sanojen kuulemisen nälkä.

Jumala opettakoon meitä kaikkia pitämään hänen Sanansa kuulemista oikeassa arvossa. Herra ei ota Sanaan pois niiltä, jotka pitävät sitä kalliina ja mielellänsä sitä kuulevat ja tutkivat. Jeesus sanoo: “Sillä sille jolla on, sille annetaan, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on.” (Mk. 3:25). Kun Jeesuksen Sanassa pysymme Pyhä Henki voi tämän Sanan kautta saada aikaan sen, että rikastumme Jeesuksessa, kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa, niin ettei meiltä puutu missään armolahjassa, meidän odottaessamme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.

R.E.

Armoistuin

“Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä.” Room. 3:23–25. Tätä raamatunkohtaa Georg Stöckhardt selittää mm. seuraavasti.

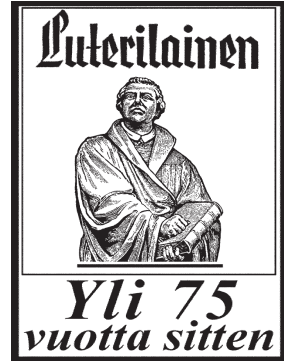
Lausuma “jonka Jumala määräsi armoistuimeksi” sisältää varmasti sen, että Jumala määräsi ja teki Kristuksen armoistuimeksi. Herra heitti hänen päälleen kaikki meidän syntimme ja luki ne hänelle syyksi (Jes. 53:6). Jumala teki sen, joka ei synnistä tiennyt, synniksi meidän tähtemme, 2 Kor. 5:21. Kristus itse otti päälleen meidän syntimme vapaaehtoisesti ja luki ne itselleen syyksi (Jes. 53:4; 1 Piet. 2:24).

Niin Kristus uhrasi itsensä meidän edestämme. Hän on samalla kertaa sekä uhri että pappi. Hän antoi henkensä kuolemaan ja vuodatti verensä syntisten sijasta, jotka olivat ansainneet kuoleman (Room. 1:32). Tämän oman, pyhän, kalliin jumalverensä kanssa hän itse ilmestyi Jumalan eteen. Hän on meidän välimiehemme korkeimmalla valtaistuimella. Hän saattoi verensä voimaan maksuna synneistä Jumalan edessä ja sovitti siten – ei ajaksi – vaan kerta kaikkiaan meidän syntimme ja koko maailman syntivelan. Hän käänsi Jumalan vihan meille mieluosioksi. Omalla verellään merkittynä ja vihmottuna hän on oikea Uuden Liiton armoistuin syntisten ihmisten ja lainrikkokien sekä suuren, pyhän Jumalan välillä näiden keskellä. Hän peittää meidän kaikki syntimme, syntivelkamme, häpeämme ja alastomuutemme Jumalan silmiltä, niin ettei Jumala enää niitä näe, ei enää katsele eikä enää lue meille syyksi.

Juuri tällä tavalla ihmiset omasta puolestaan ovat Vanhan Liiton esikuvan mukaisesti täysin ja ainaiseksi vapautetut synneistään ja päästetyt irti ja vapaiksi kaikista rikoksistaan ja epäpuhtauksistaan. Tätä sanat “armoistuin hänen vereensä” merkitsevät.

Georg Stöckhardt

Kirkkautta pimeydessä

Luterilainen 5-6/1934, jatkoa

Juuri tällaisena tämä kirkkaus on sellaista, joka voi lohduttaa synnin hätäännyttämiä omiatuntoja. Eihän siinä ole Jumalan Majesteetin kuluttavaa ja synnin kohdalla polttavaa välähdystä, vaan Jumalan armollista valoa, jolla hän virvoittaa synteihinsä kuolleita elämään ja lohduttaa peljästyneitä sydämiä. Kun Jeesus sanoo kirkastaneensa Isän maan päällä, niin hän vetoaa sovittajantyöhönsä: *“Olen kirkastanut Sinut maan päällä, olen täyttänyt sen työn, jonka annoit minulle tehdäkseni”*, Joh.17:4.

Merkillistä Jumalan kirkkautta! Mitä se oikein onkaan, että Kristus on kirkastanut Jumalan maan päällä? Se ei ole mitään ihmiselämää muuttavaa ajallista lahjaa tai viisautta. Se ei ole mitään sellaista ihmettä, jota epäuskoisetkin kokoontuisivat kummeksuimaan. Se on vain sitä, että syntisille ihmisille annetaan oikea Jumalan tunteminen. Ja tähän he pääsevät vain sen kautta, että Kristus on sovittanut heidän syntinsä ja kärsinyt heille kuuluvan syntien rangaistuksen. Puhuesaan ylimmäispapillisessa rukouksessaan siitä, että hän on kirkastanut Ju-

malan, Jeesus myös ilmaisee sen merkityksen: *“Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että tuntevat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen”*, Joh. 17:3. Sitä varten Jeesus oli tänne tullutkin, että hän sovittaisi maailman synnit ja sen kautta avaisi syntisille taivaan. Nyt se on avattu. Vieläpä niin autuaallisesti, että taivaan Jumalan kirkkaus säteilee meille alennetun Vapahtajan, hänen kärsimisensä ja kuolemansa kautta. Se, joka tähän Kristuksen kuuliaisuuteen turvaa, hän nojaa päänsä taivaallisen Isän armolliseen käsivarteen ja hänellä on iankaikkinen elämä. Syntien anteeksiantamus on tuonut hänen pimeään sydämeensä Jumalan ihanan kirkkauden.

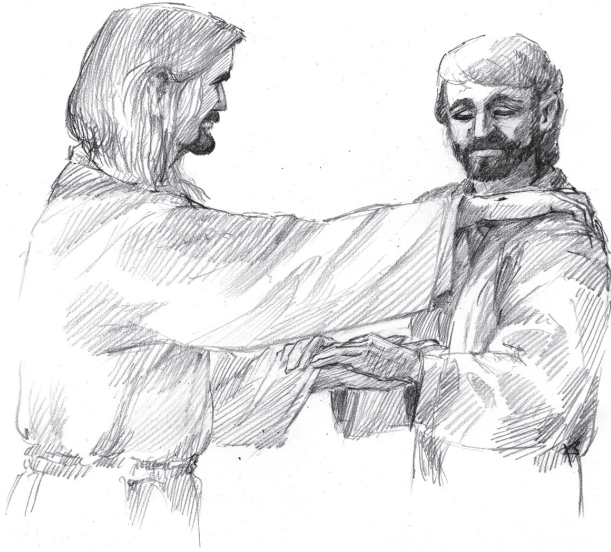
Mutta kuinka pääsee sitten tämä kirkkaus valaisemaan ihmissydäntä? Se tapahtuu sanan kautta. Jeesus sanoo edelleen samassa yhteydessä: *“Sillä ne sanat, jotka annoit minulle, olen antanut heille ja he ovat ottaneet ne vastaan”*, Joh. 17:8. Ja vähän jällempänä vielä Jeesus rukoilee kaikkien aikojen opetuslastensa puolesta – *“niidenkin*

edestä, jotka heidän (apostolien) sanansa kautta uskovat minuun”, Joh. 17:20. Ei tarvitse siis kenenkään hakea Jumalan kirkkautta mistään muualta kuin Jumalan sanasta. Siitä se yksin löytyy. Ja vaikka ylistettäisiinkin korkeimmaksi valoksi mitä muuta tahansa ja vaikka pelkkiä ihmeitä sataisi muualla, sellaisesta ei lähde mitään Jumalan kirkkautta, joka päästää syntisen pimeydestä valoon. Niin kuin Jumalan armollista kirkkautta vain löytyy orjantappuroin kruunatun ja ristiinnaulitun Vapahtajan sovintotyössä, niin saadaan tämä ihmisen sydämeen vain Jumalan sanan kautta. Tämän sanan kautta se tulee osaksemme myös sakramenteissa. Tähän sanaan perustetun uskon kautta on myös Kristus kirkastettu omissaan, Joh. 17:10.

Tähän asti moni meitä seuraa, mutta kun tulee puhe siitä, onko todella Kristus kirkastettu meissä eli uskomme todella Kristukseen, silloin jo toiset tulevat tyytymättömiksi, kuten Lutherkin sanoo: “Pitäköön siis kukin omasta puolestaan huolta siitä, että Kristus hänessä kirkastetuksi tulisi. Sillä niitä on kyllä monta, jotka kerskaavat evankeliumista ja tietävät siitä puhella; mutta kirkastuminen (=oikea usko Kristukseen) ei ole niin yleinen eikä jokamiehen tehtävä” (Saarnoja 2 vk. s. 223). Raamattu ei myöskään puhu ainoastaan siitä, että ihmiset uskolla omistaisivat tämän armon kirkkauden, vaan myöskin siitä, että uskovaiset teoillaankin kirkastaisivat Jumalaa. Ja tämä koskee sekä oppia että vaellusta.

Mitä ensinnäkin oppiin tulee, niin eihän valolla ja pimeydellä ole mitään yhteyttä, 2 Kor. 6:14. Niin kuin vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan, Gal. 5:9, niin myös vähäisenkin pimeys pimentää valoa. Kaikkea opin pimeyttä eli vääryyttä on Jumalan sanan mukaan tarkimmasti kavahdettava ja paettava, mutta toiselta puolen puhdas Jumalan sanaa julistettava. Kun apostoli Pietari opettaa erilaisia kristillisiä velvollisuuksia, niin hän myöskin sanoo: “Jos joku puhuu, puhukoon Jumalan sanan mukaisesti” ja liittää esityksensä loppuperusteluun tämän kehotuksen: “*että Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta*”, 1 Piet. 4:11. Onhan selvää, että – jos sydämessämme loistaa Jumalan kirkkaus – emme pienimmälläkään tavalla saata levittää vääriä oppia tai sellaiseen osallistua.

Mitä sitten kristilliseen vaellukseen tulee, niin Jumala tahtoo, että siinäkin häntä kaikessa kirkastaisimme. “Olette kalliisti ostetut. *Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne*”, 1 Kor. 6:20. Tässä puhuu apostoli erityisesti haureuden syntiä vastaan. Kristityn tulee kaikessa elämässään pyhällä ja Jumalan sanan mukaisella vaelluksellaan kirkastaa Jumalaa. Kun apostoli neuvoo vanhoja ja nuoria, kutakin hänen omassa säädysään, oikein käyttäytymään, niin hän teroittaessaan uskovien vaimojen velvollisuuksia varottaen huomauttaa: “ettei Jumalan sana tulisi pilkatuksi”. Tiit. 2:5, ja puhuessaan palvelijoiden oikeasta käyttäytymisestä hän samoin sanoo: “jotta he Jumalan, meidän

Vapahtajamme, opin kaikessa kaunistaisivat, j. 10. Sama luonnollisesti koskee kaikkea tekemistämme ja toimintaamme. Näin tarkka on Jumala vaatimuksissaan. Yhtä tarkka on uskova ihminen sisällisen ihmisensä puolesta. Kyseessä on joko Jumalan kirkastaminen tai kieltäminen ihmisten edessä. Oikea usko kirkastaa, epäusko kieltää.

Mutta Jumala ei kysy vain elämämme yksityisiä tekoja. Hän haluaa, että kirkastamme häntä vielä kaikenlaisissa koetuksissa, vaivoissa, sairauksissa ja ahdistuksissa – vieläpä kuolemasakin. Kun Jeesus oli vertauskuvallisesti kertonut Pietarille, että hän joutuu vielä uskonsa tähden kärsimään marttyyrikuoleman, niin sanotaan siten: *“Mutta sen hän sanoi osoittaen, minkälaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa”*, Joh. 21:19.

Kristityt lukijat! Nöyrytynein sydämin, murtunein mielin, häpeän tuntein

olemme saaneet olla koolla kirkkauden juhlilla – joulupäivinä. Mutta siellä löysimme hänet, joka kuuliaisuudellaan poisotti maailman synnin ja toi pimeytemme kirkkauden. Saimme lohdutusta, saimme armoa, saimme iloa, saimme kirkkautta. Palatkaamme paimenien tavoin kiittäen ja ylistäen Jumalaa. Osoittautukoon omistamamme Jumalan armon kirkkautena myös jokapäiväisessä elämässämme. Näin me palautuen ja kasvaen uskosta uskoon olemme valmiit vastaanottamaan sitä päivää, jolloin tottelemattomina pysyvät saavat iankaikkisen rangaistuksen, mutta jollin Herra *“tulee kirkastettavaksi pyhissään”*, 2 Tess. 1:10,12. Autuas se, joka jo nyt omistaa Jumalan armon kirkkauden ja pysyy siinä.

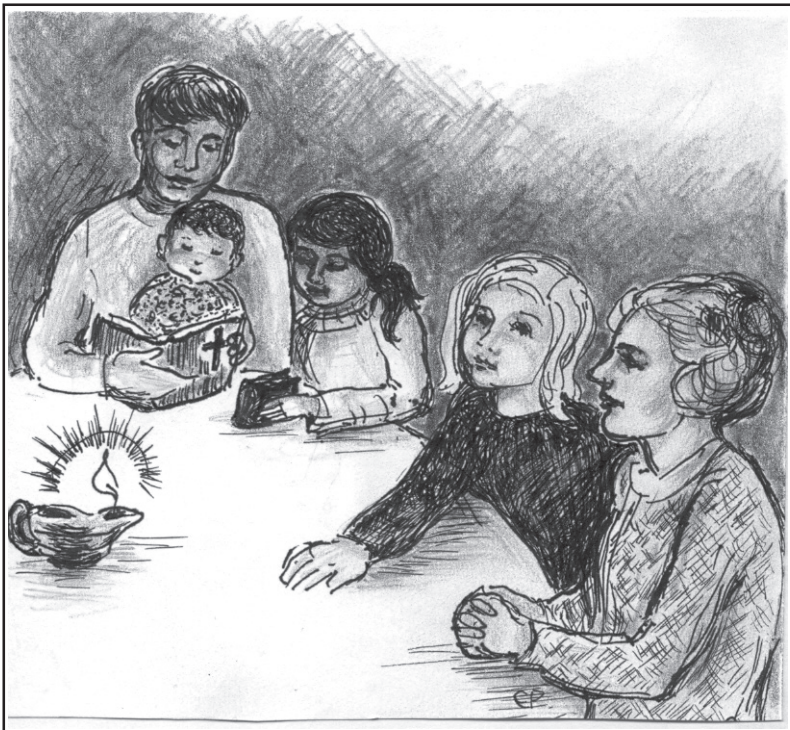
Tämän kirkkauden turvissa lope-tamme tämän vuoden ja astumme uuteen.

A.A.W

Vesä

Luterilainen - Lastenosasto

Talvi 2011

Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.

Ps.119:105

Pastorin kirje

Olet kastettu Jumalan lapsi

Olet ehkä joskus ollut kastejuhlassa. Vauva on puettu valkoiseen kastemekkoon. Pastori on puhunut Jumalan siunauksesta ja kasteen merkityksestä. Paikalla on ehkä ollut sinulle rakkaita sukulaisia, ja herkkujakin on ollut tarjolla. Kaikki nämä asiat muistuttavat siitä, että jotain tavallista suurempaa on tapahtunut. Vielä tärkeämpää kuin se, että ajattelet, mitä kastejuhlissa yleensä tapahtuu, on se, että sinut on kastettu. Miksi niin on tehty ja mistä oikein on kysymys?

Kun Jeesus asetti kasteen, hän käski kastaa kaikkia kansoja Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Tämä tarkoittaa, että itse Jumala toimittaa kasteen. Se on suurta Jumalan armoa. Ihminen, onpa hän pieni tai suuri, on syntinen eikä voi pelastaa itseään. Kasteessa Jumala ottaa kastettavan omakseen ja antaa hänelle syntien anteeksiantamukseen. Näin on sinullekin tapahtunut. Saat turvata Jumalan armoon ja iloita pyhästä kasteestasi. Hän on ottanut sinut omakseen.

Kuinka sitten käytät oikein kastettasi? Kaikkia Jumalan lahjoja tulee käyttää uskossa häneen. Uskonpuhdistaja Martti Luther oli joskus kovissa omantunnon vaivoissa synnin tähden. Tuolloin hän turvasi kasteeseensa ja riemuitsi pelastuksesta, joka oli hänelle annettu. Niin mekin olemme tämän elämämme aikana synnin keskellä. Pyhä kaste on Jumalan valtava armoteko, johon saamme turvata synnin syyttäessä.

Pyhä kaste niin kuin muutkin Jumalan armotyöt vaikuttavat myös halua ja voimaa seurata hänen sanaansa. Uskon myötä meissä on uusi ihminen, joka mielellään seuraa Jumalan käskyjä ja tekee hyviä tekoja. Nämä teot eivät kuitenkaan pelasta. Vain Jumalan armo pyyhkii pois synnin. Hyvät teot eivät myöskään ole täydellisiä, vaan jokaisella uskovalla synnin tahraamia. Siksi meidän tulee saamamme kasteen mukaisesti joka päivä turvata syntien anteeksiantamukseen. Taivaan kodissa ovat kaikki synnit poissa.

Kiitä siis Jumalaa kasteestasi, turvaa rakkaaseen Vapahtajaasi Jeesukseen ja vaella hänen pyhien käskyjensä tietä.

Kimmo Närhi

IHAN ILMAN SYNTIÄ

Oskari ja äiti sanovat iltarukousta: “Kiitos rakas Jeesus, että varjelit meitä tänään. Anna meille kaikki meidän pahat teot anteeksi. Opeta meitä tottelemaan ja olemaan ystävällisiä toisillemme. Suojele meitä tänä yönä. Vie meidät sitten kerran taivaan kotiin, missä kaikki on hyvin.”

“Siellä taivaassa ei sitten ole yhtään syntejäkään”, toteaa Oskari. “Ei niin”, äiti sanoo. “Taivaan isä on pyhä. Hän ei ota taivaaseen mitään paha. Kun meidät on kastettu ja me uskotaan Jeesukseen, Taivaan isä näkee meidät ilman syntiä ja niin mekin päästään taivaaseen.” “Mut mua itkettää sit kun mua kastetaan”, Oskari sanoo vähän harmissaan. “Mutta suthan on jo kastettu”, äiti muistuttaa, “silloin pienenä vauvana”. “Oonko mä nyt sitten ihan ilman syntiä?” Oskari ihmettelee. “Joo, olet sä”, vastaa iloinen äiti.

“Vielä jos uuden päivän saan, lapsenas auta kasvamaan. Niin että taivaan kirkas sää täällä jo saisi lämmittää.”

Lämpöisiä talvipäiviä,
toivoo Outi-täti

Daniel selittää Nebukadnessarin unen

Jatkoa Vesän syksyn numerosta

Danielin kirjan toisessa luvussa kerrottiin, miten suuressa vaarassa Daniel ystävineen oli, kun Nebukadnessarin unta eivät Beetelin viisaat kyenneet selittämään. Silloin Daniel ystäviensä kanssa oli rukoillut Herralta, kaikkietäväältä Jumalalta apua. Hän oli hartaasti kiittänyt Herraa ja mennyt sitten luvan saatuaan kuninkaan luokse. “Voitko sinä ilmoittaa minulle unen, jonka minä näin, ja sen selityksen?” kuningas kysyi.

Daniel vastasi kuninkaalle ja sanoi: “Salaisuutta, jonka kuningas tahtoo tietää, eivät viisaat, noidat, tietäjät eivätkä tähtienselittäjät voi ilmoittaa kuninkaalle. Mutta on Jumala taivaassa; hän paljastaa salaisuudet ja ilmoittaa kuningas Nebukadnessarille, mitä on tapahtuva aikojen lopussa.” Sitten Daniel alkoi kertoa, mitä kuningas näki aluksi. Lue viereiseltä sivulta uni ja sen selitys. Lue viimeinen jae hyvin huolellisesti. Siinä kerrotaan Jeesuksesta ja hänen valtakunnastaan!

EP

Nebukadnessarin uni, Dan.2: 31-35

“Sinä näit, kuningas, katso, oli iso kuvapatsas. Se kuvapatsas oli suuri,

Daniel kertoi unen merkityksen kuninkaalle.

ja sen kirkkaus oli ylenpalttinen. Se seisoi sinun edessäsi, ja se oli hirvittävä nähdä. Kuvan pää oli parasta kultaa, sen rinta ja käsivarret hopeata, sen vatsa ja lanteet vaskea. Sen sääret olivat rautaa, sen jalat osaksi rautaa, osaksi savea.

Sinun sitä katsellessasi irtautui kivilohkare - ei ihmiskäden voimasta - ja iski kuvapatsasta jalkoihin, jotka olivat rautaa ja savea, ja murskasi ne.

Silloin musertuivat yhdellä haavaa rauta, savi, vaski, hopea ja kultaa, ja niiden kävi kuin akanain kesäisillä puimatantereilla: tuuli vei ne, eikä niistä löydetty jälkeäkään. Mutta kivistä, joka oli kuvapatsaan murskannut, tuli suuri vuori, ja se täytti koko maan.

Unen selitys, Dan.2: 36-44

«Tämä oli se uni, ja nyt sanomme kuninkaalle sen selityksen. Sinä, kuningas, olet kuningasten kuningas, jolle taivaan Jumala on antanut vallan, voiman, väkevyyden ja kunnian ja jonka käteen hän on antanut ihmiset, missä ikinä heitä asuu, ja kedon eläimet ja taivaan linnut, asettaen sinut kaikkien niiden valtiaaksi: sinä olet se kultainen pää.

Mutta sinun jälkeesi nousee toinen valtakunta, joka on halvempi kuin sinun; ja sitten kolmas valtakunta, joka on vaskea ja joka hallitsee kaikkea maata. Ja neljäs valtakunta on tuleva, luja kuin rauta; niin kuin rauta musertaa ja särkee kaiken, niin kuin rauta murskaa, niin se on musertava ja murskaava ne kaikki.

Ja että sinä näit jalkain ja varvasten olevan osittain savenväljän savea, osittain rautaa, se merkitsee, että se on oleva hajanainen valtakunta; kuitenkin on siinä oleva raudan lujutta, niin kuin sinä näit rautaa olevan savenseassa. Ja että jalkojen varpaat olivat osaksi rautaa, osaksi savea, se merkitsee, että osa sitä valtakuntaa on oleva luja, osa sitä on oleva hauras.

Että sinä näit rautaa olevan savenseassa, se merkitsee, että vaikka ne sekaantuvat toisiinsa ihmissiemellä, ne eivät yhdisty toinen toiseensa, niin kuin ei rautakaan sekaannu saveen.”

Mutta niiden kuningasten päivinä on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka on kukistumaton iankaikkisesti ja jonka valtaa ei toiselle kansalle anneta. Se on musertava kaikki ne muut valtakunnat ja tekevä niistä lopun, mutta se itse on pysyvä iankaikkisesti.»

Näin Jumala ilmoitti jo ennakkolta Jeesuksen valtakunnasta. Maalliset valtakunnat kestävät aikansa ja sitten häviävät. Jeesuksen valtakunta kestää aina. Jokainen häneen uskova on armonvaltakunnassa ja perii iankaikkisen elämän taivaassa.

Herra, sinä tutkit minua ja tunnet minut

Ps 139:1

Tutkitaan – se on vakava sana. Kun olemme sairastuneet, meitä tutkitaan. Kun olemme tehneet pahaa, meitä tutkitaan. Ihmiset voivat epäonnistua toistensa tutkimisessa, mutta Jumala ei koskaan epäonnistu. Hän on kaikkietävä Jumala. Mikään ei ole häneltä salassa. “Sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa”, sanoo Raamattu. “Ei ole sanaa minun kielelläni, jota sinä et täysin tunne. Sinun silmäsi näkivät minut jo idussani. Minun päiväni olivat määrättyt ja kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennen kuin ainoakaan niistä oli tullut.” Näin kertoo tämä Daavidin psalmi 139. Luethan sen kokonaan. Jae 17 kertoo kunin-

gas Daavidista sen, kuinka hän rakasti Jumalan sanaa. “Kuinka kalliit ovat minulle sinun ajatuksesi, Jumala, kuinka suuri on niitten luku!”

Onko Jumalan sana meille rakas? Käytämmekö aikaa sen oppimiseen? Vai ovatko muut kirjat meille mieluisempia kuin pyhä Raamattu?

Daavidin nöyrä rukous kaikki tutkivalle ja kaikki tietävälle, rakastavalle Jumalalleen on psalmin lopussa: “Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.”

EP

Lääkäritäti kuuntelee pienen potilaan hengityssäntä.

Löytynyt!

“Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa. (Hesekiel 34:16)

Jos lähdemme syksyisen pimeään metsään kulkemaan, tarvitsemme lampun mukaamme tietä tai polkua valaisemaan. Israelissa käytettiin Vapahtajan aikana monenlaisia pieniä öljylamppuja. Tempelissä käytettiin seitsemänhaarista öljylamppua.

Luukkaan evankeliumin viidestoista luku kertoo kadonneista ja löytyneistä. Tämä kuva, joka on mukailtu Raamatun sanakirjasta, kertoo naisesta, joka kadotti kodissaan arvokkaan hopearahansa. Jeesus kertoo: “Jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää?”

Ja löydettyään hän kutsuu kokoon löytävättärensä ja naapurin naiset ja sa-

noo: “Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut.”

Vapahtaja selitti sitten, mitä tämä ja muut saman luvun vertaukset meille kertovat hänen suuresta rakkaudesta meitä kadonneita, synnin tielle eksyneitä kohtaan. Näin hän sanoi: “Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.”

Meidän tulee varoa, ettemme tule ylpeiksi niin, ettemme halua kuulla Jumalan sanan varoituksia. Silloin joudumme kiusaajan ansaan. Mutta kun hädässämme huudamme avuksi Jeesusta, hän pelastaa meidät. Enkelit taivaassa iloitsevat, kun eksynyt on löytynyt!

EP

Aloitamme uutta vuotta

Nyt on tammikuu ja lunta ja pakasta riittää. Ulkoleikeissä on hauskaa. Saa laskea pulkkamäkeä ja harjoitella hiihtämistäkin. Lapsilla on monenlaista iloa talvesta.

Minullakin on omia talviriemuja. Kotipihallamme on lintulauta. Siellä on suorastaan ruuhkaa, niin paljon lintuja! Punatulkku-parvi käy joka päivä, on talitiaisia ja varpusia. Käpytikka on lintulaudan komein näky.

Lintuja katsellessani muistan Jeesuksen opetusta: "Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?"

Näin uuden vuoden alkaessa muistathan sinäkin, että Taivaallinen Isä pitää sinusta huolta.

Tässä vieressä on Virpi-tädin kirjoittama rukous. Virpi-täti on jo taivaan kodissa, mutta rukouksen sanoilla pyydämme, että mekin pysyisimme kasteen armoliitossa ja kerran pääsisimme perille taivaan kotiin, Jeesuksen luo.

Tuula

Rukous uuden vuoden aattona

*Jeesus, Sinun kanssasi
päätyi vanha vuoteni,
hoidit neuvot mua lasta
taivaan tiellä horjumasta.*

*Kiitos enkelistäsi,
joka kulki kanssani,
kiitos, että yhä saa
kätensä mua kuljettaa.*

*Ole tänä vuotena
mulle myöskin turvana,
kasteen armoliitossa
lapsenasi talleta.*

(VA Vesa 1986)

Raamatunkohtien selitystä

Matt. 5:19: “ Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.”

Tässä vuorisaarnan jakeessa Va-
pahtaja velvoittaa opettamaan oikein
Jumalan lakia. Käskyjen purkaminen
eli halveksiminen ja sillä tavalla opet-
taminen hyökkää Jumalan sanan to-
tuutta vastaan. Uskonpuhdistaja Martti
Luther lausuu tällaisen seurauksesta:
“Sillä kun hän sanoo: ’Hänet pitää
kutsuttaman pienimmäksi taivasten
valtakunnassa’, se ei ole muuta kuin
että hänen ei pidä oleman taivasten val-
takunnassa, vaan kuten hän pitää sen
pienenä niin että halveksii Jumalan
käskyä, pitää hänen tulla halveksituksi
ja pois heitetyksi.” (St.L. VII, 425)

Päinvastoin se, joka opettaa kä-
skyistä oikein ja seuraa niitä, pitää
kutsuttaman suureksi taivasten valta-
kunnassa. Lutherin aikana opettajat
olivat velvollisia teroittamaan esimer-

kiksi avioliiton ja vanhempien kunni-
oittamista luostariin menemisen sijas-
ta. Tänä päivänä on erityisen tarpeel-
lista teroittaa samoin avioliiton arvoa
ja mm. Jumalan sanan säännöllisen
kuulemisen ja käyttämisen merkitystä.

Selittäessään tätä jaetta Luther tuo
esille myös sen, että tässä ei ole kysy-
mys siitä tavasta, jolla tullaan autuaak-
si. Kukaan ihminen ei voi täyttää lakia,
vaan on synnin alla. Lain saarna pakot-
taa meidät turvaamaan Kristukseen.
Ainoastaan hän on täyttänyt lain ja uh-
rannut itsensä meidän puolestamme.
Uskon kautta häneen omistamme tä-
män vanhurskauden, joka Jumalan
edessä kelpaa. Uskon voimasta myös
lain täyttäminen elämässä on meissä
aluillaan.

Kimmo Närhi

Selityksiä ehtoollisjumalanpalveluksen kaavaan / 3

Ehtoollisosio

20. Vuorotervehdys (ylentäkää sydämenne)

P: Herra olkoon teidän kanssanne

S: Niin myös sinun henkesi kanssa

Ks. vuorotervehdyksen selitystä yllä. Tämä vuorotervehdys osoittaa siirtymää jumalanpalveluksen saarnaosasta ehtoollisosaan.

21. Yleinen kirkkorukous ja ehtoollisrukous

Pastori lukee yleisen kirkkorukouksen ja ehtoolliselle valmistavan rukouksen, joihin seurakunta yhtyy hiljaa mielessään.

S: Aamen, aamen

2 Tim.2:1-2

Minä kehoitan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa.

Yleinen kirkkorukous on esirukous seurakunnan, koko kristikunnan, esivallan ja kaikkien ihmisten puolesta. Ehtoollisrukouksessa rukoillaan Jumalaa valmistamaan ehtoollisvieraat sakramentille.

22. Ehtoollisvirsi

Ehtoollisesta opettava ja sen oikeaan käyttöön valmistava virsi.

23. Vuorotervehdyksiä

P: Herra olkoon teidän kanssanne!

S: Niin myös sinun henkesi kanssa!

P: Ylentäkää sydämenne Jumalan puoleen

S: Me ylennämme sydämemme

P: Kiittäkäämme Jumalaa, meidän Herraamme!

S: Hänelle yksin kiitos ja kunnia!

Vuorotervehdysten tarkoitus on irrottaa ajatuksemme maallisista asioista ja suunnata ne alttarin sakramenttiin. Lisäksi seurakunta kiittää Jumalaa hänen armonaterialleen valmistautuessaan.

24. Pyhittäminen

P (alttariin päin kääntyneenä): Totisesti on kohtuullista, oikein ja autuaallista, että

me aina ja joka paikassa kiitämme sinua, Pyhä Herra, kaikkivaltias Isä, iankaikkinen Jumala, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta, joka on uhrannut itsensä kuolemaan lunastaaksensa meidät synneistämme, ja tämän muistoksi antaa meille pyhässä ehtoollisessa tosi ruumiinsa ja tosi verensä. Tästä suuresta armostasi ja laupeudestasi me kaikkien pyhiesi kanssa kiitämme ja kunnioitamme sinun ylistettävää nimeäsi.

Hepr. 12:22-24

Te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlijoukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.

Seurakunta kiittää jälleen pastorin suulla Jumalaansa hänen pelastusteoistaan ja erityisesti alttarin sakramentin suuresta siunauksesta. Seurakunta tunnustaa olevansa yhtä menneiden sukupolvien Kirkon kanssa, joka nyt kiittää Herraansa taivaassa.

25. Pyhä (seurakunta seisoo)

P+S: Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot! Täydet ovat taivaat ja maa sinun herrauttasi! Hoosiana korkeudessa! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen! Hoosiana korkeudessa!

Jes. 6:2-3

Serafit seisoiivat hänen (Jumalan) ympärillään; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja kahdella he lensivät. Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa."

Matt. 21:9

Ja kansanjoukot, jotka kulkivat hänen (Jeesuksen) edellään ja jotka seurasivat, huusivat sanoen: "Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeuksissa!"

Ilm. 4:8

Ja niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä. Ja ne sanoivat lakkaamatta yötä päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on."

Hymnin alkuosa on Jesajan näystä, jossa serafit laulavat kiitosta pyhälle Jumalalle. Samantapainen taivaallisen ylistyksen kuvaus löytyy myös Ilmestyskirjasta. Seurakunta laulaa yhdessä taivaan joukon kanssa ylistystä Jumalalle hänen pyhyytensä edessä. Sanan pyhä toistuminen kolme kertaa tarkoittaa ylistyksen olevan koko Kolmiykseydelle suunnattu.

Hymnin loppuosa on lainattu Matteuksen evankeliumista, kohdasta, jossa kansanjoukko laulaa Jerusalemiin saapuvalla Jeesukselle. Samalla tavoin seurakunta

tervehtii jumalanpalveluksessa ehtoollisessa ruumiillisesti läsnä olevaksi saapuvaa Kristusta. Tämä hymni on aiemmin laulettu asetussanojen jälkeen erityisesti sakramentissa läsnä olevalle Kristukselle.

26. Asetussanat (seurakunta seisoo)

P (kääntyneenä alttariin päin ja pitäen kättään ehtoollisaineiden päällä): *Meidän Herramme Jeesus Kristus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsilleen ja sanoi: Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Se tekkää minun muistokseni. Samoin hän otti myös maljan, kiitti ja antoi opetuslapsillensa ja sanoi: Ottakaa ja juokaa tästä kaikki, tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Niin usein kuin te siitä juotte, tekkää se minun muistokseni.*

Matt. 26:26–29, Mark. 14:22–25, Luuk. 22:18–20, 1 Kor. 11:23–25

Ehtoollisaineiden konsekraatio eli pyhittäminen toistamalla Kristuksen lausumat asetussanat vaikuttaa Kristuksen tosi ruumiin ja tosi veren todellisen läsnäolon leivässä ja viinissä.

27. Isä meidän (seurakunta seisoo)

P+S: Isä meidän, joka olet taivaissa ...

Matt. 6:9-13 9. (Jeesus sanoo:) *Rukoilkaa siis te näin: Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi; 10. tulkkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa; 11. anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme; 12. ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme; 13. äläkä saata meitä kiusaukseen; vaan päästä meidät pahasta, [sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen].*

Jumalan lapset rukoilevat Isäänsä Jeesuksen opettamin sanoin.

28. Herran rauha

P: Herran rauha olkkoon teidän kanssanne

S: Niin myös sinun henkesi kanssa

Room. 1:7

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

Seurakunta ja pastori toivottavat kumpikin toisilleen syntien anteeksiantamisesta seuraavaa Jumalan rauhaa.

29. Ehtoollisenvietto ja Jumalan Karitsa –hymni

P: Ehtoolliselle kehottava Jeesuksen sana (useita vaihtoehtoja)

Seurakuntalaiset tulevat alttarille nauttimaan ehtoollisen.

Samalla lauletaan Jumalan Karitsa –hymni ja sen jälkeen ehtoollisvirsi tai -virsiä, niin kauan kuin ehtoollisen jakaminen kestää.

S: Oi Jumalan Karitsa, joka pois otat maailman synnin, armahda, armahda meitä!
 Oi Jumalan Karitsa, joka pois otat maailman synnin, armahda, armahda meitä!
 Oi Jumalan Karitsa, joka pois otat maailman synnin, anna meille rauhasi ja siunauksesi!

Joh. 1:29 *Seuraavana päivänä hän (Johannes Kastaja) näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"*

Kristuksen tosi ruumis ja tosi veri jaetaan ehtoollisaineissa ehtoollisvieraille. Jumalan Karitsa –hymni lauletaan ehtoollisaineissa ruumiillisesti läsnä olevalle Kristukselle. Kristus on ottanut pois maailman synnin eli hankkinut anteek-siantamuksen synneistä, ja tätä hänen ansiotaan jaetaan armonvälineissä.

30. Vuorotervehdys

P: Herra olkoon teidän kanssanne.

S: Niin myös sinun henkesi kanssa.

Ks. aiempia vuorotervehdyksiä. Tämä vuorotervehdys merkitsee ehtoollis-ion päätymistä.

31. Kiitosrukous

P: Kiittäkäämme ja rukoilkaamme.

Pastori lukee kiitosrukouksen.

S: Aamen.

Rukous on ehtoolliseen liittyvä kiitosrukous. Seurakunta kiittää alttarin sakramentissa saamastaan ylitsevuotavasta armosta.

Päätösosio

32. Vuorotervehdys uudelleen (Kiittäkäämme ja kunnioittakaamme) (seurakunta seisoo)

P: Kiittäkäämme ja kunnioittakaamme Herraa

P+S: Jumalan olkoon kiitos ja kunnia! Halleluja, halleluja, halleluja!

Ilm. 7:12

“Amen! Ylistys ja kirkkaus ja viisaus ja kiitos ja kunnia ja voima ja väkevyyt meidän Jumalallemme aina ja iankaikkisesti, amen!”

Ps. 118: 28-29

Sinä olet minun Jumalani, ja sinua minä **kiitän**. Minun Jumalani, sinua minä **kunnioitan**. Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

Seurakunta kiittää jumalanpalveluksen lopuksi siitä, että on saanut jälleen olla Jumalan palveltavana ja käyttää hänen armonvälineitään.

33. Herran siunaus (seurakunta seisoo)

P: Herra siunatkoon teitä ja varjelkoon teitä.

Herra valistakoon kasvonsa teille ja olkoon teille armollinen.

Herra kääntäköön kasvonsa teidän puoleenne ja antakoon teille rauhan.

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.

4. Moos. 6:24–27 *Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua; Herra valistakoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen; Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan. Näin he laskekoot minun nimeni israelilaisten ylitse, ja minä siunaan heitä.*

Jumalanpalveluksen lopuksi seurakuntalaiset jätetään Jumalan siunauksen alle. Jumalanpalvelus alkoi kolmiyhteisen Jumalan nimeen. Samoin se myös päättyy siihen, että kolmiyhteisen pelastuksemme Jumalan nimi lausutaan kolme kertaa seurakuntalaisten ylitse siunaamaan heitä.

34. Päätösvirsi

Päätösvirsi sisältää usein kiitoksen Jumalan armosta, jumalanpalveluksesta ja Jumalan sanasta ylipäänsä.

35. (Ilmoitukset)

Gal. 6:2 *Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te täytätte Kristuksen lain.*

Ilmoituksissa tuodaan seurakuntalaisten tietoon seurakunnan yhteisiä asioita, kuten kasteet, avioliittoon vihkimiset, kuolemantapaukset ym. esirukousta varten.

MB, VH

Miten usko päättelee?

“Jumala ... vanhurskauttaa jumalattoman” (Room. 4:5).

Juuri myös se seikka, mitä tässä kohdassa painotetaan, nimittäin että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman, on uskomme lohdutus elämässä ja kuolemassa. Vaikkaakaan uskova ei ole jumalaton siinä merkityksessä kuin katumattomat, epäuskoiset maailmanlapset, hän kuitenkin ajan oloon tuntee yhä enemmän ja enemmän, miten paljon hänen sydämeensä on vielä kätkeytynyt jumalattomuutta, Jumalasta vieraantuneisuutta ja vihamielisyyttä Jumalaa kohtaan. Niin hän silloin pitäytyy juuri tähän sanaan, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman.

Usko ei päättelee seuraavasti: “Minä uskon ja tiedän, että minä sydämestäni uskon Vapahtajaani.

Sen vuoksi olen vanhurskas Jumalan edessä.” Uskova kristitty ei tunnustele uskon pulssiaan eikä tee uskonelämänsä pulssista arvonilansa kriteeriä. Hänen voisi käydä siinä aivan huonosti. Uskovalla usko näet usein karttaa tuntemuksia. Hän on usein ahdistunut siitä, mahtaako hänen uskonsa todella olla oikeanlaista.

Usko päinvastoin päättelee näin: “Voi, kuinka olenkaan vielä jumalaton! Sydämeistäni nousee yhä vielä pahoja, jumalattomia ajatuksia. Ei epäilystäkään, että olen kurja, arvoton syntinen. Syntini on aina edessäni. Mutta nyt pä Jumalan sana sanoo minulle, että Jumala vanhurskauttaa juuri syntiset, jumalattomat. Siis minä varmasti kuulun niiden joukkoon, jotka Jumala vanhurskauttaa.” Tosin kaikkien jumalattomien tulisi tehdä

tämä johtopäätös. Se, etteivät useimmat sitä tee, johtuu siitä, etteivät he usko sanaa eivätkä välitä mitään Jumalasta eivätkä siitä vanhurskaudesta, joka Jumalan edessä kelpaa.

On tunnettua, kuinka Luther johtaa pelastusvarmuuden helluntaisaarnassaan Joh. 3:16:n sanoista “Niin on Jumala maailmaa rakastanut” ja varsinkin sanasta “maailma”. Hän sanoo: “Eikä epäuskoa voi torjua millään muulla kuin Jumalan sanalla. Sitä saarnaa meille Herramme Jeesus Kristus itse, niin ettei meillä ole mitään syytä pelätä hänen saarnaansa ja sanaansa. Hän sanoo, että taivaallinen Isä, tosi iankaikkinen Jumala, on rakastanut niin maailmaa, että hän antoi ainokaisen Poikansa. Tuleehan sinun ja kaikkien ihmisten tunnustaa, ettei maailma ole Maria, pyhä Pietari tai pyhä Paavali, vaan se on koko ihmiskunta, yhtenä joukkona maailman alusta sen loppuun. Uskotko,

että olet ihminen? Tai jos et voi sitä uskoa tai tietää, niin pane käsi poveesi tai tartu itseäsi nenästä tietääksesi, etkö sinäkin ole lihaa ja luuta kuten muutkin ihmiset. Miksi haluaisit sulkea pois itsesi tästä sanasta “maailma”? Sanoohan Kristus kirkkain, selvin sanoin, ettei Jumala ole antanut Poikaansa yksistään pyhälle neitsyt Marialle, pyhälle Pietarille ja pyhälle Paavalille, vaan maailmalle, jotta hänet saavat omistaa kaikki, joita ihmislapsiksi nimitetään.”

Samoin sinä voit ja sinun tuleekin käyttää myös Room. 4:5:ttä: Uskotko, että olet jumalaton? Tai jos et sitä taida uskoa, niin katso nyt sydämeesi, miten paha ja turmelunut se vielä on. Miksi haluat sulkea itsesi pois tästä sanasta “jumalaton”? Mutta nytpä Jumalan sana sanoo selvästi, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Siis myös sinut!

Georg Stöckhardt

"...Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmataksesi hänet." Niin hän nousi, otti yöllä lapsen ja hänen äitinsä ja lähti Egyptiin. Ja hän oli siellä Herodeksen kuolemaan asti; että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: "Egyptistä minä kutsuin poikani."

Silloin Herodes, nähtyään, että tietäjät olivat hänet pettäneet, vihastui kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Beetlehemistä ja koko sen ympäristöstä, kaksivuotiaat ja nuoremmat, sen mukaan kuin hän oli aikaa tietäjiltä tarkoin tiedustellut. Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: "Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole." Mutta kun Herodes oli kuollut, niin katso, Herran enkeli ilmestyi unessa Joosefille Egyptissä ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä." Niin hän nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä ja meni Israelin maahan." Matt 2: 13-21

Poisnukkunut

Jumala on kutsunut tämän elämän vaivoista iankaikkiseen elämään *Jorma Aulis Emil Janssonin* Porista 74 vuoden iässä.

"Sillä me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen majamme hajotetaankin maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaassa, joka ei ole käsin tehty." (2 Kor. 5:1)

Muistathan maksaa Luterilaisen 2011.

25 euroa tilille 800017-303309

IBAN: FI15 8000 1700 3033 09

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Seurakuntien toimintaa

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11. HPE 16.1., 13.2., 20.3. ja 17.4. Ei jumalanpalvelusta 13.3. *Pyhäkoulu* su 9.1., 23.1., 6.2., 20.2. ja 6.3. klo 10.15-10.45. *Raamattutunnit* roomalaiskirjeestä torstaisin klo 19, alk. 13.1. (ei 10.3.). *Teologipäivä* la 26.2. alkaen klo 11. Seurakunnan esittelytilaisuus to 10.2. klo 18.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelukset* su 16.1. (HPE), 20.2. ja 17.4. (HPE) klo 16.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 9.1., 6.2., 6.3., ja 3.4. *Kiiristorstain ehtoollisenvietto* to 21.4. klo 17. *Pääsiäisjuhla* su 24.4. alkaen klo 10

Seurakuntailtapäivä ke 12.1., 9.2., 9.3. ja 13.4. klo 17. Kristinopin peruskohtia to 27.1., 24.2. ja 24.3. 17. *Pyhäkoulu* tiistaisin klo 17 alkaen 11.1. HUOM! muuttunut aika! (ei 1.3.).

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 9.1., la 5.3. (HPE) ja 3.4. (HPE) *Raamattutunti* ke 2.2. Kaikki tilaisuudet klo 14.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A. *Jumalanpalvelukset* su 9.1., (MB), 23.1. (EB), 30.1. (HPE) (KN), 6.2. (EB), 13.2. (VH), 27.2. (HPE) (KN), 6.3. (MS), 27.3. (HPE) (KN), 3.4. (VH), 10.4. (MB), *Raamattutunnit* (MS): 16.1., 20.2., 20.3. ja 17.4. Kaikki tilaisuudet klo 11. *Raamattutunti* (MS)

loppiaisena to 6.1. klo 15 Rouhulla, Nuottakalliontie 6, Ylöjärvi

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 23.1. (HPE), 6.3. ja 10.4. (HPE) klo 14.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* su 6.2. klo 17, 27.3. klo 10. **Kokkola**, *Jumalanpalvelus* (HPE) to 20.1., pe 18.2., ja pe 8.4. klo 18.

Vaasa, Raastuvankatu 3 D: *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 21.1. klo 19, la 19.2. ja 9.4. klo 11.

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 19.1., to 17.2. ja 7.4. klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 14.1. ja 11.2. klo 13 Tiensivussa.

Haapamäki, *Jumalanpalvelus* pe 1.4. klo 13.

Kyyjärvi, *Jumalanpalvelus* su 27.2. klo 13 Eino Lehtolalla, la 2.4. (HPE) klo 13 Martti ja Kyllikki Lehtolalla.

Jyväskylä, *Jumalanpalvelus* la 15.1. klo 16 Rantasella, la 12.2. klo 16 Brockwellilla, la 2.4. (HPE) klo 18.

Tyrnävä, *Jumalanpalvelus* pe 6.5. klo 15.30 (HPE).

Leirejä Oriveden Siitamaajalla:

Talvileiri 10.-13.3.

Nuorten päivät ja esirippikoulu 20.-22.5.

Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu 14.-19.6.

Aikuisten raamattuleiri 5.-10.7.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Julkinen kihlaus, Martti Luther.....	2
Muuttumaton vai muuttuva oppi?, KN.....	3
Seuratkaa apostolien opetusta, MS.....	5
Herran sanojen kuulemisen nälkä, RE	10
Armoistuin, GS.....	13
Kirkkautta pimeydessä, AAW, Yli 75 v. sitten.....	14
Luterilainen Lastenosasto, TM.....	17
Raamatunkohtien selitystä, KN.....	25
Selityksiä ehtoollisjumalanpalveluksen kaavaan / 3, MB,VH,.....	26
Miten usko päättelee? GS.....	31
Matt 2: 13-21.....	34
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	33-35

Kansi: Itämaan tietäjät Herodeksen edessä, Matt 2:7, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2011: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy